יום **ד', ט"ז באייר** תשס"א (**9** במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום **31** ימים, שהם **ארבעה** שבועות ו-**3** ימים לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

היום, **ט"ז באייר**, לפני **36** שנה, בשנת תשכ"ה(1965-5725), **נתלה** בכיכר המרכזית בדמשק **אלי כהן** הי"ד, לאחר שהורשע בריגול למעננו, מדינת ישראל. כהן, שהצליח לחדור לצמרת השלטון הסורי, הוגדר כאיש שגרם את נזק הריגול הגדול ביותר בתולדות סוריה. ולמרות פניות לאין-ספור ע"י גורמים שונים, כולל אשתו, נדיה ואחיו, מוריס, עד היום הסורים מסרבים להתיר העלאת עצמותיו לקבורה בישראל. [ישראל 50]

לקראת ל"ג בעומר (מחרתיים!)

דור יוצאי מצרים ידעו כי אין הם נגאלים רק כדי לפרוק מעליהם את עול שעבוד אדוניהם, אלא ובעיקר לשם תקומתם כעם בעל תרבות משלו ע"י קבלת התורה. על אף שהכירו היטב את תרבות מצרים המתקדמת בכל תחומי המדע והטכנולוגיה, ראו מקרוב את השחיתות המוסרית וניוון המידות שבהם שקעו אדוני מצרים. מתוך הכרת תאוותיהם הבינו ישראל כי אין תרבות אנוש אשר תוכל לתקן את מידות האדם ולהעלותו לרמה רוחנית אמיתית. כשגברה תחושת שפלות מעמדם והשפעת הרס המידות על עצמם, נוצרו בקרבם געגועים עזים לזכות למעמד מתן תורה ולהוות עַם בעל רמה רוחנית עצמאית – אשר יהווה אור לגויים. או אז הבינו בני ישראל כי אין אומתנו אומה אלא בתורותיה – כפתגמו של ר' סעדיה גאון.
מתוך כיסופים למעמד מתן תורה, החלו לספור את הימים לקראת היום המיוחל, כ**ספירת הכלה וצפייתה טרם כניסתה לחופה**, וכ**תקוות האיכר המייחל ליום קציר תבואתו**.
ספירת הימים שבין חג הפסח לחג מתן תורה מהווה את יסוד קיום מצוות ספירת העומר, שתכליתה כ"**סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה**" [תיאורו של סולם יעקב – בראשית **כ"ח** 12]
תחתית הסולם מוצב בשקיעתם של ישראל בחומריות ובארציות בהיותם במצרים, בתוך מ"ט שערי טומאה. אך "ראשו מגיע השמימה" – לתורה, בחג השבועות! 50 הימים שבין פסח לשבועות הם 50 השלבים בסולם העליה הרוחנית של דור יוצאי מצרים ומקבלי התורה. מאז ועד היום מהווים ימים אלה, ימי התעלות והכנה נפשית לקראת יום מתן תורה שבכל דור.
הרב קוק מסביר, כי על כן ציותה התורה על קרבנות המסמלים את תוכן הימים הללו. את **מנחת העומר**, מצווה התורה להקריב למחרת יום ראשון של פסח, שהוא יום יציאת מצרים ותחילת גאולתם ה**גשמית**. ביום זה היו עדיין אבותינו שקועים בחומר – כ**דרגת הבהמה**, ללא תורה ורוח. על כן ציוו להקריב "**עומר שעורים**" – שהוא מאכל בהמה. ולאחר שעלו בסולם ימי הספירה עד ליום מתן תורה, הגיעו ל**דרגת אדם**, בעל תרבות ורוח. על כן ציוו להביא בחג השבועות את קרבן "**שתי הלחם**" שהן חלות אפויות מחיטים – מאכל אדם, המסמל את עלייתם לדרגת אדם בעל נשמה אלוקית ע"י התורה.
אך בדור מאוחר יותר, ימי ספירת העומר לבשו מימד נוסף והם נקבעו ל**ימי אבל על תלמידי רבי עקיבא**, שנספו בימים אלה בזמן מרד בר-כוכבא. לפיכך, אין עורכים בהם מסיבות ושמחות משפחתיות, אין לובשים בגדים חדשים, אין מסתפרים בהם ואף אין מתחתנים. מקור האבל הזה מוסבר בגמרא [במסכת **יבמות** ס"ב:] ושם מסופר כי 12,000 זוגות (=! 24,000) של תלמידים היו לר' עקיבא ו**כולם מתו בפרק זמן אחד**, שבין פסח לעצרת (=חג השבועות). **רש"י** בספר "**הפרדס**" מסביר כי ימי ספירת העומר הם "ימים עלולים" – ימים מסוכנים ובהם סכנות אורבות לאדם: אין אלה ימי זכרון על מאורע היסטורי, אלא ימים שמידת הדין מתוחה עלינו ועלולים להיפגע מסכנתה, וזו הסיבה, לדבריו, שתלמידי רבי עקיבא מתו **דווקא** בתקופה הזאת.

יום נעים, עם ציפיה לישועה!

בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום ד', ט"ז באייר תשס"א (9 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

[במעגלי החיים]

{ההמשך, בע"ה, מחר}

יום נעים, עם ציפיה לישועה!

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 6432843 - 08 (מרדכי)